

РЕШЕНИЕ

№ 5520

гр. София, 01.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.09.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ирина Кюртева

**ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов
Красимира Проданова**

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Емил Георгиев, като разгледа дело номер **5317** по описа за **2021** година докладвано от съдия Владимир Николов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, ал. 1, изр. II от ЗАНН.

С решение № 20100870 от 20. 04. 2021 г. по НАХД № 598 / 2021 г., Софийски районен съд, НО - 14 състав, е потвърдил наказателно постановление (НП) № Р-10-671 / 17. 12. 2020 г., издадено от заместник председателя на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор”, с което на ЗД [фирма], е наложена имуществена санкция в размер на 2500 лв., на основание чл. 644, ал. 2, предл. 2, вр. ал. 1, т. 2 от Кодекса за застраховането /КЗ/, за нарушение по чл. 108, ал. 1 от КЗ.

Срещу така постановеното решение е постъпила касационна жалба от процесуалния представител на ЗД [фирма], с която се моли да бъде отменено решението на СРС като неправилно и незаконосъобразно. Твърди, че неправилно е наложено наказание при условията на повторност, след като това не е посочено в АУАН.

В съдебно заседание касационният жалбоподател, не се явява и не се представлява.

Ответникът, чрез процесуалния си представител, моли да се остави в сила решението на СРС. Подробни съображения излага в писмени бележки. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна.

Административен съд София – град, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

За да постанови решението си, въззивния съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетеля Ш. и писмените доказателства, представени с наказателното постановление.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

Касационната инстанция споделя изцяло фактическите и правни констатации на въззивния съд.

Установено е, че с жалба вх. № 91-02-965 / 15. 09. 2020 г. управителя на [фирма], е сезирал КФН, че застрахователното дружество [фирма] неоснователно отказва да изплати застрахователно обезщетение по претенции № [ЕГН] и № [ЕГН]. При извършената проверка от страна на КФН се установило, че горепосоченото юридическо лице е завело претенция № [ЕГН] / 08. 05. 2020 г. по повод нанесени увреждания на МПС, вследствие на пътно-транспортно произшествие, на основание сключен договор за имуществена застраховка „Каско“. При завеждането на щетата са представени необходимите документи и е извършен оглед на автомобила на 08. 05. 2020 г., на 11. 05. 2020 г. и на 13. 05. 2020 г., като освен това на 29. 05. 2020 г. са представени допълнителни документи, след която дата други документи не са изискани. При това положение е следвало ЗД [фирма] да изплати обезщетение или мотивирано да откаже плащането до 19. 06. 2020 г., но вместо това е изплатено обезщетение на 24. 09. 2020 г., т.е. след подаването на жалбата до КФН.

На 03. 12. 2020 г. е съставен акт за установяване на административно нарушение, връчен на същата дата на пълномощник на застрахователното дружество.

Въз основа на така съставения акт за установяване на административно нарушение, е издадено и процесното НП № Р-10-671 / 17. 12. 2020 г. от заместник- председателя на Комисията за финансов надзор.

При тази фактическа обстановка настоящият състав споделя напълно констатациите на СРС, че е осъществен състава на конкретното административно нарушение, за което правилно е наложено съответното административно наказание.

По съществуващото на спора СРС правилно е установил, че жалбоподателят е осъществил състава на нарушение по чл. 108, ал. 1 от КЗ, поради което правилно е ангажирана и административно-наказателната му отговорност.

Кодексът на застраховането в чл. 108, ал. 1, предвижда максимален срок, в който застрахователят е длъжен да вземе решение по заведената щета, като определи и изплати обезщетение или мотивирано откаже изплащането му. Правилно е определено, от страна на СРС, че този срок е започнал да тече от 29. 05. 2020 г., когато са представени всичките документи и е изтекъл на 19. 06. 2020 г.

По делото безспорно е установено, че към дата 19. 06. 2020 г. не е налице произнасяне от страна на дружеството по редовно заведена щета и доколкото се касае за административно нарушение извършено чрез бездействие в рамките на задължението за определено действие в законоустановен срок, то след неговото изтичане е осъществен състава на конкретното административно нарушение.

Съдът намира, за неоснователни доводите, че едва с НП, дружеството е наказано при условията на повторност, тъй като такива данни не биха могли да бъдат посочени при установяване на нарушението, а едва при определяне на наказанието, което е от правомощията на административнонаказващия орган. Видно е, че по преписката са представени доказателства, че извършеното нарушение е в едногодишен срок от влизането в сила на НП, с което лицето е наказано за същото нарушение по чл. 108, ал. 1 от КЗ, а не както се твърди в касационната жалба за такова по чл. 107 от отм. КЗ.

В същото време, неоснователно е искането за приложението на чл. 28 от ЗАНН, тъй като не са налице предпоставките за това. Не може да се приеме, че извършеното нарушение е с ниска степен на обществена опасност, още повече, че това не е първото нарушение на жалбоподателя, доколкото е наказан при условията на повторност.

Съдът намира за неоснователни и доводите в касационната жалба, че следвало да намерят приложение разпоредбите на чл. 496 и сл. от КЗ, уреждащи задълженията на застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, какъвто бил настоящия случай, тъй като в случая се касае за претенция по сключен договора за имуществена застраховка „Каско“.

Неоснователни са и доводите (неконкретизирани), че не е правилно определена датата на нарушението, тъй като същата е посочена правилно в АУАН и НП, че е извършено на 20. 06. 2020 г. и това е датата следваща датата на изтичане на законоустановения срок за произнасяне по претенцията.

Предвид липсата на други твърдения, представляващи касационни основания за отмяна на въззивното решение и с оглед предмета на касационната проверка, настоящият състав счита, че решението следва да бъде оставено в сила, като законосъобразно и постановено при спазване на съдопроизводствените правила.

При този изход на спора и с оглед направеното искане на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, съдът намира същото за основателно. Съгласно чл. 63, ал. 5 от ЗАНН (в действащата към настоящия момент редакция), в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. На основание чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, възнаграждението за защита в производства по Закона за административните нарушения и наказания е от 80 до 120 лв., поради което съдът намира, че следва да се присъди такова в определения от закона минимум.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. I от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София - град -XVII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 20100870 от 20. 04. 2021 г. по НАХД № 598 / 2021 г. на Софийски районен съд – Наказателно отделение, 14-ти състав.

ОСЪЖДА ЗД [фирма], [населено място], [улица], ЕИК 831830482, да заплати на Комисия за финансов надзор - С., [улица], юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 (осемдесет) лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

